

SBOROVÝ DOPIS 4/2016

z Uhříněvsi a z Říčan

ADVENT

**Duše má čeká Pána,
více než ponocní svítání**

Žalm 130:6

„Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo.“ Iz 9,1

Vyznávám, že tento verš z proctví proroka Izajáše, je pro mě nesmírně důležitý. Uvědomuji si, že se zřejmě opakují, ale já prostě tento verš potřebuji slyšet. V letošním roce se mi propojil s textem z dopisu apoštola Pavla do Říma: „Jsme spaseni v naději; naděje však, kterou je vidět, není už naděje. Kdo něco vidí, proč by v to ještě doufal? Ale doufáme-li v to, co nevidíme, trpělivě to očekáváme.“

Oba texty spojuje výhled. Výhled na Boží dílo v našich životech i v životě celého stvoření. V životech všech těch, které spojuje ona chůze v temnotách. Ono není příliš potřeba ty temnoty popisovat. Byl jsem na kurzu, kde nám předváděl pan profesor Jonker metody práce s textem. V jednom případě použil fotografii z Mosulu. Dvě staré ženy s několika dětmi uprostřed mrtvé pláně. V pozadí stoupající kouř. Tato fotografie mohla být stejně tak z Alepa nebo dalších měst a městeček a vesnic. Při pohledu na ten obrázek jsem se ocitl ve tmě. Nemohl jsem se od té

chvilě soustředit. „Lid, který chodí v temnotách“.

Apoštol Pavel mluví o naději na pozadí textu, ve kterém vyznává: „Víme přece, že veškeré tvorstvo až podnes společně sténá a pracuje k porodu. A nejen to: i my sami, kteří již máme Ducha jako příslib darů Božích, i my ve svém nitru sténáme, očekávající přijetí za syny, totiž vykoupení svého těla.“ Toho sténání se nezbavíme. A nesmíme se ho zbavit, protože bychom tím vzali hlas všem, kteří trpí. Ale přes to všechno smíme naslouchat textům o naději a v jejich síle se snažit být pomoci. Pomoci, na kterou stačíme, a možná i větší. Takovou sílu má biblické svědectví naděje světla.

Světla, které se rozsvítilo v Betlémě a jasně zazářilo na kříži. Světla, které září právě v těch nejhlubších temnotách lidí. Světla, kterým je Spasitel, Zachránce, kterého nám poslal milosrdný Bůh. Světla, kterým je Ježíš z Nazareta, kterého vyznáváme jako Krista.

Jirka Ort

Program vánočních bohoslužeb

Přijměte srdečné pozvání na společné sdílení radosti ze zvěsti o Boží milosti při bohoslužbách letošních vánočních svátků. Těšíme se na setkání!

18.12.2016 <i>4. adventní</i>	9.00	Bohoslužby s vánoční hrou s dětmi	Husovo nám. 378/40, Uhříněves
24.12.2016 <i>Štědrý den</i>	22.00	Půlnoční bohoslužby	Husovo nám. 378/40, Uhříněves
25.12.2016 <i>Boží hod</i>	9.00	Bohoslužby s vysluhováním večeře Páně	Husovo nám. 378/40, Uhříněves
26.12.2016 <i>2. sv. vánoční</i>	11.00	Bohoslužby s vysluhováním večeře Páně	Dům s pečovatelskou službou Senior, Komenského náměstí 1850, Říčany

Večery s hostem

Srdečně vás zveme na dvě čtvrtetní setkání s hostem na kruchtě v Uhříněvsi. V prosinci nás čeká tradiční hudební program Dr. Petra Vebera, tentokrát věnovaný dílu osobitého českého skladatele. V lednu to pak bude povídání Míry Šuláka o jeho pouti do Santiaga de Compostela a fenoménu poutnictví obecně.

8.12.2016	19.30	PhDr. Petr Veber: Vladimír Sommer „Vokální symfonie“
12. 1.2017	19.30	Miroslav Šulák: Protestant na katolické pouti

Vikář zdraví ze Sázavy!

- Milost Vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista -

Milé sestry, milí bratři, všechny vás moc zdravím z Vysočiny!

Jak asi víte, začátkem října jsem nastoupil na vikariát. V naší církvi je vikariát taková stáž, ve které se vikář na jeden rok stává jakýmsi farářským učněm, osahává si zblízka farářskou práci a postupně se začíná zapojovat i do sborových aktivit. Každý vikář má také svého mentora, a tím mým je farář Miki Erdinger, mlád 37 let, sborem ve Sněžném.

Já obývám faru v Sázavě u Žďáru, ze které se v srpnu odstěhoval farář Petr Gallus, a o letních prázdninách se nastěhuje nová farářka Alžběta Matějovská. Do té

doby spadá sázavský sbor částečně pod péči mého mentora, ještě spolu se sbory a kazatelskými stanicemi ve Žďáru nad Sázavou, Sněžném, Křižánkách, Daňkovicích a Borové. Pohybujeme se tedy na území zhruba 40 km, na šesti sborech, a je to docela dobrodružné a pestré. Každý sbor je totiž jiný, a docela jiné je i jejich zázemí. Někde se káže v roztomilé roubené chaloupce, kde by člověk očekával, že najde sedm postýlek a sedm talířků... Jinde jde o starou bratrskou toleranční modlitebnu, již ikonicky s vchodem z pole a bez věže, ze které dýchá studený temný dech minulých věků...

Pro mě jako člověka se zkušenostmi především z oblasti středních Čech, je pobyt na Vysočině sérií neustálých objevů. Za velmi významný objev považuji skutečnost jiného časového pásma; možná jste to nevěděli, ale na Vysočině je o dvě hodiny méně než ve středních Čechách! Jak je to možné, ptáte se? Inu to máte tak. Tady se třeba běžně pracuje od šesté hodiny ráno! Někdy se tak stane, že kdosi třeba v půl sedmé zazvoní s tím, že by chtěl domluvit pohřeb, anebo mě případně jiný den probudí sms abych zapnul topení. Podobně pak lidé chodí spát někdy po osmé hodině večer. A tak místním říkám, že jsem si ještě nezvykl na ten časový rozdíl, a organismus mi pořád funguje na středočeský čas.

Díky tomu, že se pohybujeme na šesti sborech současně, bývá náš pracovní program vcelku nabitý. Během měsíce tak zažíváme asi šest hodin náboženství pro malé děti, setkání konfirmandů, setkání mládeže, zhruba 8-10 nedělních kázání + jedny bohoslužby v domově důchodců a v rockovém klubu Batyskaf, tři staršovstva, pastorální setkání duchovních v seniorátu a také nemalý počet návštěv. V tomhle „kokainovém“ tempu bývám rád, když večer vylezu schody a při pádu se trefím

Na rozloučenou pro nás Filip ve velkém stylu uspořádal velice povedenou grilovačku na farní zahradě.

(foto Jiří Ort)

na matraci. Je to pro mě velmi intenzivní, náročné a zároveň kvalitní školení, a i přes značnou vytíženost jsem za to velmi vděčný.

Závěrem vám chci moc poděkovat za společně strávené chvíle s Vámi, lidmi z uhřetěveského sboru. Místy na to vzpomínám, a usmívám se. Děkuji moc za vaši podporu a přeji Vám vše dobré!

Mgr. Filip Boháč

Diakonie - jak pomoci

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé, hledal jsem informace o tom, jaké jsou možnosti pomáhat v našem bezprostředním okolí. Prohlížel jsem si stránky Diakonie ČCE a našel jsem zajímavý projekt „**Podpořte nás nákupem**“. Přikládám informace ze stránek Diakonie. Je to jenom střípek, ale třeba vás zaujme. Kdo by se chtěl dozvědět více i o dalších možnostech, jste zváni na stránky Diakonie – <http://www.diakonie.cz/>.

Jiří Ort

Potřebujete elektroniku, oblečení, kosmetiku? A chcete nakupováním pomáhat? Nyní nás můžete finančně podpořit a nic Vás to nebude stát! Jak na to? Jednoduše:

1. Jděte na <http://givt.cz/> nebo <http://podporuj.cz/>
2. Vyberte si zboží nebo e-shop, kde chcete nakoupit.
3. Vyberte, jaké neziskové organizaci chcete přispět.
4. Dokončete nákup běžným způsobem

Vaším nákupem přispějete na veřejnou sbírku a podpoříte klienty Diakonie - děti, lidi s postižením i seniory.

Děkujeme, že pomáháte tam, kde je třeba.

Do programu jsou zapojena i naše střediska. Vyberte si některé z nich a podpořte tak práci konkrétních služeb.

Diakonie
Českobratrské církve evangelické

givt
Klikni a pomáhej

Podporuj.cz
Help by purchase every day!

Vzpomínka na bratry Zejfartovy

Pokusím se shrnout vzpomínky na přítele, zemřelého na jaře roku 2016, emeritního faráře Česko-bratrské církve evangelické, který aktivně působil jako farář řadu let ve sboru v Karlových Varech a poté po určitém nuceném přerušení pokračoval ve sboru ve Vysokém Mýtě až do svého odchodu do důchodu. Poté se vrátil do obvodu evangelického sboru v Praze-Uhříněvsi, v němž prožil svá mladá léta, a dožíval svůj život po boku své manželky Heleny rozené Rendlové v seniorském domě v Praze-Kolovratech. Vzpomínky na Jiřího mi ožívají při pohledu na jeho zdařilé malířské výtvořky, které v posledních letech tvořil na svých toulkách přírodou v okolí Kolovrat a kterými nás obdarovával při svých občasných zastávkách. V dobách rozvoje našeho Sdružení českobratrské evangelické mládeže v Uhříněvsi koncem války a po osvobození od nacistické nadvlády úspěšně uplatnil své malířské umění při tvorbě našeho časopisu "Úsvit" jako autor tří vyobrazení na obalu časopisu. Také navrhl výzdobu čelní stěny Husovy modlitebny v Uhříněvsi, na jejíž realizaci se intenzivně podílel.

Jiří Zejfart byl v našem Sdružení mládeže nesmírně obětavý. Vzpomínám, jak jsme museli překonávat počáteční technické

potíže při výrobě našeho časopisu Úsvit. Ve snaze stihnout začátek nedělních bohoslužeb jsme jednou v časové tísní setrvali v zadní místnosti kaple ze soboty až do časných ranních hodin nedělních, a to za plné obětavé účasti Jirky Zejfarta. Ve všech záležitostech spojených s tiskem měl vždy rozhodující účast a slovo znalce. Jeho zásluhou bylo nepochybně technické zdokonalení tisku titulní stránky časopisu.

Zapsal se mi do paměti svou připraveností vyjádřit nelibost, když uslyšel v běžném hovoru někoho použít slova Božího nadarmo. Dodnes vzpomínám na jeho káravý pohled, když jsme s Květou Zemanovou na sjezdu evangelické mládeže v Novém Městě na Moravě ve dnech 28. června do 2. července 1946 se rozhodli trochu oddychnout od přemíry bohoslužebných akcí a teologických přednášek a v neděli za krásného slunného odpoledne, kdy místní občané vyšli na vycházku do přírody, se k nim připojit. V očích Jirkových jsme viděli výčitku za vynechání jedné přednášky.

Jiří Zejfart se narodil 22. října 1928 v Uhříněvsi. Tehdy leželo toto samostatné malé město na jihovýchodním okraji Prahy, hlavního města Československa. Obecnou a měšťanskou školu

navštěvoval ve svém rodném městě. Za války se vyučil oboru jemného mechanika. V té době začal usilovněji kreslit. Po válce se oboru jemného mechanika vzdal a věnoval se studiu na odborné Grafické škole s odbornou výukou malování, kreslení a různých grafických technik. Po ukončení studia roku 1949 se jako stipendista seznámil s malováním na keramiku a porcelán. V letech 1950–54 studoval na evangelické teologické fakultě v Praze. Působil pak jako evangelický duchovní v Karlových Varech. Na podzim roku 1978 mu byl odňat státní souhlas a byl pak nuceně zaměstnán jako dělník ve skladu potravin nedaleko Karlových Varů. Do služeb církve se směl vrátit v únoru roku 1981. Jeho druhým a posledním církevním sborem bylo Vysoké Mýto ve východních Čechách. Tam působil až do listopadu 1996, kdy odešel do důchodu. Vrátil se se svou manželkou do Prahy, kde žili jeho děti se svými rodinami i jeho rodiče. Vrátil se do sboru, v němž jako dítě vyrůstal. Příležitostně v důchodu ještě i kázal.

Jako student teologie chtěl s uměním skončit, ale byla to sama církev, která od něho požadovala umělecké služby – obaly knih, ilustraci pro biblický slovník atd. Již v prvním studijním roce byl získán pro výzdobu kostelních prostorů. Poslední takový prostor z mnoha jiných vyzdobil biblickými

texty ještě na podzim 1999.

Stav v důchodu mu umožňoval intenzivnější tvůrčí činnost. Několikrát za rok jel do Karlových Varů, aby tam kázal. Během jízdy vlakem kreslil krajinu podél řek Vltavy, Labe, Ohře a v Českém Středohoří, ba i v Krušných horách. Při každé jízdě tam a zpět vytvořil asi 50 kreseb, které dodatečně koloroval aquarelovými barvami..

V katalogu výstavy jeho kreseb, uspořádané ve Vysokém Mýtě v roce 1993, čteme :

"Jeho krajinářské malby jsou pozurohodné, vyjadřují jak expresivní tak impresivní, jakož i intimní radostné prvky. Vřelý vztah k přírodě a touha ještě v ní něco tajemného objevit charakterizuje téměř všechna díla Zejfartova. Malba krajiny je také portrétem umělce, obraz jeho srdce a intelektu. Má rád přírodu. Svým uměleckým okem vidí její krásu, pole, lesy, louky, stráně, řeky, potoky, to vše ho inspiruje v jeho tvorbě. Ale také žánrové obrazy obcí, měst, ulic, náměstí, parků jsou kresby, které celému světu dávají najevo charakteristickou, citově vřelou lásku ke krajině a přírodě. Jeho akvarelová technika většinou jako kolorovaná kresba se vyznačuje jeho charakteristickými rysy. Jeho kolorovaná kresba je originální. Každý tah tužkou a štětcem je trvalý, jak v obrysové tak i v barvové kvalitě."

V šedesátých letech se podrobil farářské zkoušce a napsal práci na téma "Věra a umění, jejich soulad a protiklad". V jedné větě uvádí: *"Ve své pracovně budu mít dva stoly. U prvního stolu se budu zabývat teologií, u druhého stolu uměním. Do života jsem tak vstoupil s problémem dvojí služby jednomu stejnému Pánu". "Když jsem se rozhodoval, zda mám i jako evangelický duchovní nadále pracovat jako umělec, pomohlo mi podobenství Ježíšovo o svěřených hřivnách. Ztotožnil jsem se se služebníkem, jemuž byly svěřeny dvě hřivny. Došel jsem proto k názoru, že mohu oslavovat Pána i uměním. Tak se uskutečnily dva pracovní stoly. Věřím, že teprve poslední soud rozhodne, zda jsem se nemýlil. Věřím v milost Pána. Nemohl jsem jinak žít. Odezva v obou církevních společenstvích, kde jsem jako farář působil, mne naplňuje nadějí, že se nemýlím. Zůstává otevřena otázka, proč nepředkládám žádná biblická a náboženská temata. Umělec, který věří v Boha, nemusí nutně ilustrovat bibli. Ale i to jsem dělal. Divák s citlivějším okem a srdcem bude jistě v mých krajinářských obrázcích poznávat chválu velkých skutků Božích".*

Chtěl bych se v závěru jako autor tohoto článku poněkud vyslovit k záležitosti Jiřího Zejfarta ve věci odnětí státního souhlasu s jeho farářskou činností, které ho postihlo, když působil jako farář

v Karlových Varech. Myslím si, že byl tak zahloubán do teologických a náboženských problémů, že dostatečně nevnímal skutečnost nepřátelského postoje komunistického státu vůči náboženství a jeho představitelům. Že stát svými státními orgány sleduje jejich činnost a stíhá jejich nežádoucí kroky. Samo sídlo sboru ve světových lázních Karlových Varech, kam přijížděli i západní cizinci se souhlasem státu, který měl ekonomický zájem na získávání pevné západní měny. Samotný význam lázni zvyšoval nutnost zvýšené opatrnosti a uvážlivosti v osobních jednáních. Naší státní bezpečnosti jistě neušel čilý styk českého evangelického faráře s německými evangelíky z východního, ale také západního Německa. Jeho korespondence byla značně rozsáhlá. Zejména o Vánocích zasílal do Německa téměř sto blahopřání, jak sám uvedl ve svých dopisech, které obsahovaly teologicky formulované texty, politicky zcela nezávadné. Myslím, že jeho přechod na nové působiště ve Vysokém Mýtě bylo v dané situaci pro něho dobrým řešením jeho bezprostředního styku se západními cizinci.

V souvislosti s životními osudy Jiřího Zejfarta si myslím, že je vhodné uvést některé skutečnosti, jejichž jsem byl svědkem u jeho staršího bratra Ladislava Zejfarta, narozeného roku 1923 pravděpodobně v Křenici u Řičan. S Láďou

jsem se velmi rychle sblížil a spojovala nás spolupráce ve Sdružení mládeže, kde jsme připravovali program našich schůzek i externí akce v podobě návštěv sousedních sborů, církevních shromáždění v Praze a také zájezdů do vzdálenějších míst zajímavých svou reformatiční minulostí. Měl jsem příležitost sledovat zblízka jeho životní osudy. Jako absolvent reálného gymnasia se v poválečném politickém ruchu rozhodl pro studium na nově založené Vysoké škole politické a ekonomické v představě, že se bude moci uplatnit ve veřejném dění při zakládání nových demokratických vztahů ve společnosti. Komunistický převrat v únoru roku 1948 zmařil tyto jeho představy a přivedly ho k tomu, že se dal do studia evangelické teologie na tehdejší evangelické teologické fakultě v Praze. Dne 6. července 1951 v den svátku Mistra Jana Husa byl náš oblíbený dlouholetý předseda našeho Sdružení mládeže Ladislav Zejfart ordinován "k službě slova a svátostí" v Husově modlitebně v Uhříněvsi. Ordinoval ho synodní senior Dr. Viktor Hájek. O měsíc později dne 4. srpna 1951 se konala za velké účasti návštěvníků v uhříněveské modlitebně Láďova svatba s Helenou Postránskou. Počasí nebylo právě příznivé, byla bouřka, skoro tma a pršelo. Do praktické činnosti evangelického duchovního nastoupil jako vikář ve sboru v Aši, kam

odešel se svou manželkou, veden svým idealistickým přesvědčením, že si nebude sbor vybírat, ale půjde tam, kam ho Pán Bůh pošle. Počáteční činnost se mu velmi líbila, protože v dvojjazyčném prostředí návštěvníků bohoslužeb mohl uplatňovat svou znalost němčiny. Brzo však vzbudil pozornost orgánů státní bezpečnosti, které ho přiměly k podpisu slibu, že v případě, že se setká mezi Němci při své duchovenské činnosti s nějakými protistátními skutky, bude bezpečnostní orgány informovat. Ale brzo pochopil, že ho chtějí bezpečnostní orgány úkolovat do konkrétních německých rodin, což se mu velmi přičilo. Nepochybně přispěla tato okolnost k jejich náhlému odchodu z Aše do Kladna, kde měli možnost ubytování. Následky útěku z Aše se brzo projevíly, když Láďa byl přikázán do práce v kladenských železárnách jako dělník. Mezi kmenovými dělníky musel snášet nejružnější šikanu včetně fyzického napadení, které mu přivedilo invaliditu a invalidní důchod. Později mohl vykonávat jen příležitostně málo placené práce bez naděje na trvalé zaměstnání, které by odpovídalo jeho vzdělání. Nakonec ho postihlo vážné onkologické onemocnění, jemuž posléze podlehl. Zemřel dne 1. září 1982 ve věku 59 let. Jeho životní osud lze charakterizovat jako následek tvrdosti komunistického režimu a on jako oběť tohoto

společenského systému. K jeho znalosti němčiny bych chtěl ještě připomenout, že Láďa byl účastníkem tak zvaného handlu, který byl za první republiky častý mezi mládeží německou z pohraničí a českou mládeží z vnitrozemí, když o prázdninách nějakou dobu pobývali výměnou mezi českými a německými rodinami s úmyslem učit se druhý jazyk. Na německé straně to byly rodiny sociálně

demokratické orientace. Po válce jsem s Láďou při zájezdu do Ústí nad Labem zajel také do obce Mašovice nedaleko Podmokel v okrese Děčín. Rodina, u které Láďa kdysi bydlil, se na něj pamatovala, neměli ale mnoho času se s námi vybavovat, protože byli plně soustředěni na blížící se odsun.

Rudolf Sander

Knihovna Sdružení českobratrské mládeže evangelické v Uhříněvsi

Ve sborovém dopise Farního sboru ČCE v Uhříněvsi č. 3/2016 mne upoutal článek bratra Míry Šuláka, který otvírá pohled na jeden výsledek činnosti bývalého Sdružení mládeže z let padesátých až šedesátých dvacátého století, kdy nás bylo asi dvacet členů ve věku do dvaceti let. Pamětníci tohoto období odešli jinam nebo zemřeli, a tak myslím, že je mou povinností, abych zaznamenal skutečnosti, které se týkají osudů knihovny. Uvědomil jsem si, že jsem zbyl jediný, kdo se s ní dostával bezprostředně do styku.

Když jsem do Sdružení přišel, stála v koutě v zadní místnosti modlitebny starší skříň, v níž bylo určité množství knih náboženského obsahu, převážně reformačního zaměření. To byl základ pozdější

sdruzenecké knihovny. Její růst a rozvoj nastal v souvislosti s jinou činností ve Sdružení, mající charakter určitého podnikání. Bratr farář Jiří Petřík měl v té době určité konexe s pražským zlatníkem, jehož jméno jsem již zapomněl, který vyráběl stříbrné jehlice s malým kalíškem pro muže a také kalíškem na řetízku pro ženy. Tento zlatník měl krámk v Praze v Žitné ulici blízko jejího zaústění do Karlova náměstí a přenechal nám distribuci kalíšků za slušnou dohodu o cenách a zisku. Pořídili jsme si fotografie kalíšků, které jsme rozeslali snad do všech sborů s nabídkou, že kalíšky obstaráme, bude-li o ně zájem. Překvapilo nás tehdy, jak široký měl náš nápad ohlas. Vyyvinula se z něho značná korespondence, zasilatelská služba a s ní spojená administrativa.

V poválečné době začaly vycházet zajímavé knihy, které nás lákaly k nákupu z peněz získaných z našeho kališkového podnikání. I když jsme nakupovali knihy po pečlivé úvaze a výběrově, jejich počet postupně narůstal natolik, že bylo nutné řešit jejich uložení. Zde zasáhl bratr farář Petřík, který získal dva dárce, a to bratra Adolfa Macha, majitele truhlářské firmy, jehož dva synové byli členy našeho Sdružení, a druhého dárce, svého švagra, Václava Koška, původně před znárodněním majitele pily. Ten poskytl jasanové dřevo, z něhož firma Mach vyrobila dvě úhledné knihovni skříňky. Třetím dárce byl člen Sdružení Jan Macháň, syn bratra kurátora téhož jména, který byl vedoucím lahůdkářského obchodu v Praze a přinesl svazek archů balicího papíru, do kterého se balí lahůdkářské zboží. Do tohoto papíru jsem zabalil všechny knihy a označil je dvoumístnou signaturou, složenou ze dvou začátních písmen jména autora, aby bylo možno bez velkého přesouvání knih zařadit později zakoupené knihy téhož autora. Všechny knihy jsem sepsal do seznamu. Obě knihovničky posloužily v zimním období, kdy nebylo možné vytopit hlavní prostor modlitebny lokálním uhelným vytápě-

ním. Konání bohoslužeb bylo přemístěno do menšího prostoru zadní místnosti kaple, který sel dal snáze vytopit. Náhradní kazatelna byla vytvořena umístěním obou knihovniček v podobě L při zadní stěně místnosti a doplněna podstavcem, na kterém stál kazatel.

Po válce jsem pracoval v úřadě, kde jsem se dostával do styku se spisy obsahujícími četnická hlášení o zoufalé sociální situaci některých lidí zejména v pohraničí. To nás ve Sdružení inspirovalo k tomu, že jsme část našich příjmů z kališkového podnikání vyčlenili na podporu zvláště závažných případů. Několikrát jsme poslali určitou částku na tři adresy. V jednom případě bratr farář Petřík zajel na kole za jedním z obdarovaných až do vesnice Pátek v okrese Louny.

Uvědomuji si, že ač píše o knihovně, neuvádím nic o jejím obsahu a tematickém zaměření jednotlivých knih. S tím se jistě vypořádá její nynější správce. Pro mne je to již vzdálená minulost a již si jednotlivé knihy nepamatuji. Kromě jedné, která byla v rukou jednoho čtenáře, který ji nevrátil, když jsem správu knihovny opouštěl.

Rudolf Sander

Vánoční ticho a ptáci na krmítku

Jedním z charakteristických rysů adventního a vánočního období je ticho. Vnitřní ztišení člověka očekávajícího příchod Spasitele. Celá příroda jako by utichla. My, kdo rádi pozorujeme ptáky, máme ticho velmi rádi. Většinou chodíme do přírody sami, a zásadně se snažíme pohybovat v maximální tichosti. Zimní období je v tomto ohledu jedinečné. Ptáci nehýří takovou pestrostí hlasových projevů jako v období námluv a hnízdění, o to větší však mnohdy bývá naše překvapení z nenadálého setkání. Taková setkání však můžeme zažít i při tichém pozorování krmítka.

V tomto období inverzí a tuhých mrazů totiž máme důležitý úkol. Olejnatá semena, zejména slunečnice nebo kousek loje poskytnou vynikající potravní zdroj a doplní v ptačím těle rychle se zmenšující energetické zásoby. Naše krmítko

se zároveň promění v učebnici biologie, v obrazovku s dobrodružným filmem.

Zároveň můžeme plnit i jakési vyšší poslání. Žalm 104 popisuje Hospodina, pečujícího o své stvoření. „Všecko to na tě očekává, abys jim dával pokrm v pravý čas. Když jim dávaš, sbírají; když otvíráš ruku svou, nasyceni bývají dobrými věcmi.“

Pro mě je to jeden z nekrásnějších textů. Můžeme přijmout poslání Stvořitele, stát se Jeho prodlouženou rukou. Jak pro potřebné lidi, tak i ve vztahu k němé tváři. Věřím, že i ti ptáci na krmítku jsou našimi bližními, vzpomeňme na verš z úvodní úvahy bratra faráře (Ř 8:22). Otevřeme proto i my své ruce a srdce. Zažijeme překvapující radost. I u obyčejného ptačího krmítka se potvrzuje, že dávat a rozdávat je více, než brát.

Míra Šulák

Biskupský chlebíček

Tento recept pro mně neodmyslitelně patří k Vánocům. Možná i proto, že mi vzdáleně připomíná anglický Christmas Pudding díky kandovanému ovoci a své vůni. Na rozdíl od něj však jeho příprava netrvá měsíc, ale pouze dvě hodiny, a jeho chuť stojí opravdu za to :)

Suroviny:

200 g másla

200 g cukru (moučka / krupice)

240 g hladké mouky

5 velkých vajec (L)

1/3 kypřícího prášku do pečiva
(cca 1 plná čajová lžička)

100 g zlatých rozinek

100 g kandovaného ovoce (např. kandovanou dýni, citrusová kůra bývá moc tuhá, ale záleží na chutích)

kandované třešně na ozdobu

pekanové ořechy na ozdobu

bílá čokoláda či poleva 150-200 g

tuzemský rum

Postup:

Změklé máslo vyšleháme s cukrem a následně se žloutky. Z bílků vyšleháme tuhý sníh. Rozinky nasekáme (ty žluté bývají moc velké), a zalejeme v misce rumem tak, aby v něm byly celé ponořené. Necháme nasáknout, než nena-chystáme zbytek, pak rum slijeme přes sítko (odložíme) a spolu s kandovaným ovocem promícháme v nové misce se lžící mouky

(aby nám ovoce v chlebíčku při pečení nekleslo na dno).

Do vyšlehané směsi stěrkou opatrně zamícháme sníh. Pak jemně zapracujeme prosátou mouku a prášek do pečiva. Nakonec přidáme sušené ovoce a samozřejmě rum, který nám zbyl z namáčení rozinek.

Formu na chlebíček vymažeme máslem a vysypeme moukou.

Vložíme do trouby vyhřáté na 175 stupňů, a pečeme cca 60-75 minut. V polovině pečení (cca po 30 minutách) překryjeme alobalem, jinak by nám povrch chlebíčku popraskal.

Necháme vychladnout, pak vyklopíme na desku nebo na mřížku. Pokud nám chlebíček popraskal, ještě teplý jej ve formě přitlačíme vrchem k desce a teprve potom vyklopíme, takže spodek (nepopraskaný) zůstane nahoře.

Polevu nebo čokoládu rozpustíme ve vodní lázni, a polejeme jí celý chlebíček.

V troubě nasucho krátce opečeme pekanové nebo jiné ořechy.

Chlebiček zdobíme tak, že doprostřed hřbetu klademe ořechy, a kolem nich z každé strany klademe kandované třešně (k dostání v Lidlu před Vánoci).

Uložíme v chladu (jinak poleva neztuhne) a pak již uchováváme v pokojové teplotě.

Krájíme vždy tak, aby kousek chlebičku měl navrchu ořech a dvě třešně kolem sebe, nožem namočeným v horké vodě. To proto, aby nám poleva neporasakala.

Dobrou chuť a krásné sladké Vánoce!

Monika Dubová

Hvězda věčné naděje Josef Batelka

*Do řady dnů, korálů provlečených
šedivou nitkou starostí,
do mrtvých snů srdcí unavených
dnes kdosi dých.- A padl sníh
s promrzlých větviček do závěje,
a hle, jsou zelené
a světla na nich planou,-
je to slib naděje
pro všechny raněné,
že procitnou, že vstanou.*

*A v hloubce očí pod řasami
kouzlem hoří divná zář.-
To světlo svící ozvěnami
se mění v svatozář,-
a na dně roste hvězda.
Vidíš ji? - Hlubinou letí.
Slyšíš ji? - Zpívá.
To je ta vánoční hvězda dětí,
to je ta půlnoční,
jíž se rozednívá.*

Zazvoňte poplach s katedrál,-
jen zvoňte, ať ji nepropase
žebráček pastýř, mudrc král,
ať každý za ní dá se.
Ať dá se za ní
hledat Betlém
pro jesle lásky vzkříšené.
Jen zvoňte, zvoňte bez přestání,-
nedošli ještě ke svítání,
nenašli Betlém,- ještě ne.

Žebráček, pastýř, mudrc, král,
a také já,- a snad i ty:
Nenašli ještě. - Už se stmívá.
Už marně čekáš na chorál.
V hlubině hvězda dohořívá,
a k řadě dnů, starostí provlečených,
k bolesti snů, bledých a nesplněných,
jak nový korál připojuje čas
sen o hvězdě,
jež nedovedla nás.

Však pro tu jiskru,
již se propálila
tmou našich marných tápání,
naděje žije, věří, čeká,
že přece jednou pro člověka
tou hvězdou vzejde svítání.

